

Nävekvarn

- ett brukssamhälle

En skrift av Ingvar Gezelius

Järnbruk

Näveksvarns bruk med järnhantering grundades på 1600-talet av bergsmannen De Beach. Det fanns malm och mineraler i bergen runt om i Tunaberg och den råvaran förädlades till järn i masugnen som uppfördes 1785. Till processen behövdes träkol. Skog var emellertid ingen bristvara i Tunaberg. På många platser anlades kolmilor där man framställde träkol som behövdes i masugnen för att smälta malm till järn. Nästa steg var att smälta järn till 1200 C för att i denna tidsperiod gjuta kanoner dels för export och för rikets försvar. 1920-1940 fanns det nio kanoner kvar på Kanonberget ovanför Bråviken. Varje midsommardag klockan sex på morgonen sköts salut med dessa för att fira Midsommar.

Näveksvarns Bruk ägde marken i Tunaberg. Där fanns malm och hyttor, t ex. Koppartorp, Nyhyttan, Frankhyttan, Gälkhyttan och Skyrshyttan. Det finns många nedlagda gruvor i hela området.

Genom Näveksvarn rinner Nävån från Svartsjön och Nävsjön 1,5 mil nordväst. I denna å fanns vattenfall vilka utnyttjades som kraftkälla till industrin.

Vid 1900-talets början kom gjuteriet igång med tillverkning av gjutna maskindelar och hushållsföremål såsom stekpannor och grytor. Så kom Näfveksvarns spisen då de gjutna de-

larna monterades samman i verkstaden. Man gjöt också konstföremål såsom urnor och hållar till begravningsplatser och parksoffor. De yrkesmän som framställde detta var mycket skickliga. Några namn som jag minns är gjutmästare Karlsson, gjutare Ivan Johansson, Erik Engström, Ivar och Torsten Gezelius.

För att bearbeta gjutna delar byggdes flera monteringsverkstäder med svarvar, bormaskiner, smedja, snickeri och målaravdelning. Som mest arbetade 250-300 personer på bruket.

Företagets chef var disp. Lundén. Brukets ägare var patron Sederholm. Han lät bygga en så kallad "fjällstuga" i parken. Där fanns ett system som pumpade ut luft ur byggnaden. Jag förmodar att han var först med "höghöjdshus". Denna boendeform praktiseras nu på 1990-tal av elitskidåkare. På den tiden gjorde de flesta bedömningen att brukspatron var lite "vrickad".

Den fina hamnen i Bråviken kom väl till pass för utskeppning av brukets produkter. Båten "Barbro" avgick klockan 05.00 till Norrköping med gods varje dag. Även till Stockholm avgick fartyg med gods. I hamnen kom båtar med tackjärn, koks, vättersand, materiel som ingick för tillverkning av gjutgods.

Under många år var det nära nog högkonjunktur för järnhantering i Näveksvarn. Detta gjorde att samhället be-

Näveksvarns bruk, huvudbyggnaden.

hövde service med affärer, frisörer, mejeri, café, matservering, sjukstuga, skomakare, husbyggare, murare, åldersvård, taxi och bussar. En busslinje gick över Koppartorp till Nyköping, en linje över Frankhyttan och en linje över Tuna. Det fanns ett fåtal personer som ägde bil. Många kommer ihåg att cykel till och från Nyköping gick utmärkt. Besök hos tandläkare, ca 2,5 mil bort, genomfördes i flesta fall per cykel. Timlönen för oss, pojkar som var i smidelära utgick med 20 öre per timme. Lön på 14 dagar blev 19.20 kr, varav vi betalade mat och husrum 15 kr per 14 dagar. Så ibland var vi tvungna att ”extraknäcka”, t ex bära ut tidningar och post.

Smederna var män med kraft i händer och armar och de var mycket duktiga ykesmän. Där fanns Westerholm, J. Gezelius, Nyman, och Nyström. Denna Nyström kom fram till mig och räckte fram sin tumme och en synål och tillade ”du, pojke, stick in nålen i tummen och ta bort en järntag som trängt in”. Jag stack med med nålen, men skinnet var som läder. Det var nästan omöjligt att sticka hål för att få bort järnflisan. Efter 20 minuter kunde

Lejonet vakar över portarna.

Urna i gjutjärn.

jag få bort järnflisan, men nålen var böjd. Någon bedövning var det inte frågan om. Nyman kallades klensmed med hammaren, han formade märlor, hakar och sotrakor. Gezelius smidde ringar till alla vagnshjul, hästskor, plogbillar och diverse verktyg. Ett moment som var svårt att smida var bergsborr samt att härda eggen. Denna skulle härdades i sillake, så det doftade av sill i smedjan.

En annan del av bruket var snickeri- verkstaden. Där sågades och hyvla- des virke till parksoffor, golvträd och panel för bostäder. Några snickare var Rickard Eriksson, Viktor Andersson, John Söderlund och John Österberg. När monteringen av tex parksoffor var

klar övertog målarna arbetet. Målar- verkstaden var inredd i en byggnad som kallades slamverket. En målare där hette Edvin Eriksson och han var slaktare på sin fritid. Slaktari- verksamheten fick han utöva på hösten när de flesta anställda på bruket slaktade sina grisar. Då blev det ett bra tillskott på mat med fläsksylta, korv, paltbröd - ja, allt togs till vara. En annan målare var Seth Olsson som var en duktig musiker. Han kunde spela piano, fiol och gitarr och bildade ett musikkapell som anlätades för under- hållning och dansmusik. En målare vid namn Hjalmar Bergman lackade spi- sar i fina färger. På sin fritid var han

Kanon.

även skomakare. Denna man var en av de första på bruket som ägde en personbil.

Slutmål för produkterna var magasinerna vid hamnen där förman Buske samordnade produkterna och försåg dem med adresslappar till kunder runt om i Sverige. Frakten gick via båt och ibland på lastbil till Nyköpings järnvägsstation. Axel Jonsson var en pålitlig lastbilschaufför som utförde dessa transporter.

Det var en härlig tid - alla hade arbete. Bråviken utnyttjades allt mer av båtägare, seglare, fiskare och erbjöd fina bad och rekreation. Det var några rader om järnhanteringen i Nävekvarn.

Skogsbruk

I brukets ägo fanns stora skogar och lantgårdar, vilka arrenderades ut. Avverkat timmer kördes med hästar och släde till en såg i norra delen av samhället. En sågmästare vid namn Johansson var bas för den anläggningen. Virket användes till hus, reparationer på bruket, golv, m.m. Det var stor åtgång på sågade trävaror till alla parksoffor med gjutna gavlar. SJ var storkund på denna marknad. Även emballage till spisar sågades här.

Den tidens skogsarbetare fällde träd med handverktyg och det var ett hårt arbete. Några namn är bröderna Lagerlund, Hagman, Johansson, Gun-

nar i Jutstugan, Nilsson i Strömhutt. Jag kommer ihåg hur Jonsson i Ljungbo släpade timmerstockar med en oxe. Snabbheten uteblev så klart.

Skogarna sköttes av skogvaktare Andersson som var en duktig man. Det fanns gott om älg i markerna. Ledaren för älgjakten var Filip Thor. Varje höst falldes många djur under jakten. Älgköttet fördelades till befolkningen i samhället samt en del till avsalu i affären.

Timret från skogarna gick också till vedhuggeriet, där sågning och klyvning ingick. Veden lagrades i magasin, varifrån den kördes med häst och vagn till de hushåll som beställde. Att köpa huggen ved ingick i ett löneavtal med företaget. Billig ved var en löneförmån. De män som arbetade med vedhugg-

ning var utrustade med stora förkläden av läder för att skydda sina kläder. Att få åka med vedkörare Söderlund eller Eriksson roade alla barn.

Vid en tidpunkt delades skogarna i Tunaberg upp. Nävekvarn lät sälja till NK som i sin tur avyttrade marken till Tunabergs AB med säte i Buskhyttan. Ägare var familjen Danielsson. Stora avverkningar gjordes i Tunaberg. Timret sågades i Buskhyttan och exporterades till hela världen.

Lantbruk

I Nävekvarns Bruk ingick även ett omfattande lantbruk. Det fanns omkring 50 mjölkkor, några tjurar och kalvar. Mjölken från dessa gick till mejeriet där chefen hette Stengqvist. Man ystade till ost och smör. Mjölken sål-

des till de anställda som till betalning lämnade poletter av metall, en fyrkant för söt mjölk, en trekant för skummjölk. Dessa villkor ingick i de sk naturaförmånerna.

I företaget fanns grisuppfödning under ledning av A. Vibom. Grisarna slaktades och salufördes sedan på torget varje fredag. På detta torg fanns det mesta; bl.a. Charkuterier från Tunaslaktarna, äpplen, päron, morötter, kål och trädgårdsalster.

Trädgårdsmästare på den tiden hette Pausette, som ständigt rökte cigarr av märket "Havanna klass III". Rättaren, vars namn var Gustavsson, såg till att det mesta fungerade. Han ringde punktligt i vällingklockan och då visste alla vad klockan var.

I stallet fanns 12-14 arbetshästar som användes vid plöjningen av åkarna långt bort mot Uttervik. Hästkarlar var Isaksson, A. Karlsson, Th. Hagberg. Det var hårda dagsverken, kan tänka.

I lantbruket ingick att iordningställa potatisland. De anställda fick genom lottning sig tilldelad ett visst antal fåror. Sättpotatis fick sedan läggas ut, varvid igenfylld av jorden utfördes medelst häst med plog. Upptagningen i september sköttes av de anställda. Allt detta var löneförmån.

I oktober, när älgjakten var inne, kördes varje skjuten älg hem från skogen med häst och vagn. Slakten av djuren utfördes av slaktare Andersson

från Stenstugans krongård. Några familjer fick sig tilldelat kött, andra fick köpa till reducerat pris. Då vintern slagit till och småsjöarna var rejält tillfrusna i februari sågades fyrkantiga isbitar (ca 60 x 60 x 20 cm). Dessa fraktades med häst och släde till ett antal familjer, s.k. herrskap, och myllades ned i sågspån, s.k. isdös. När värmen sedan återkom användes isen till att kyla alla matvaror (på den tiden fanns inga kylskåp). Lantbruket med dessa bissysslor var en viktig del för befolkningen på bruket. Även all huggen ved fraktades med häst och vagn. Personer som Erik Söderlund, Eriksson, Köhler såg till att transporten utfördes.

I brukets ägo fanns också s.k. utgårdar som arrenderades ut och drevs av arrendatorer. Här är några namn på sådana gårdar; Nastorp, Uttervik, Franktorp, Klangtorp, Syrtorp, Uggelstugan, Julstugan och Kjästorp. Arrendatorerna var s.k. småbrukare med några kor, hästar, grisar, höns, kalkoner och kaniner. De odlade vete, havre, korn och potatis. De flesta hem hade många barn i familjen, ofta 5-10 stycken. Det var hårt arbete som gällde för att överleva.

Något som som förenade hela Tunaberg var kyrkan som låg i Koppartorp. Barn från alla samhällsgrupper konfrimerades i kyrkan med bibelläsning, nattvard, psalmsång och musik. Det var högtid med nya fina kläder och skor. Fotografering utanför kyrkan

blev ett minne för livet. Några präster att nämna var kyrkoherde Öberg, Stefan Sandren och Westin. På kyrkogården runt kyrkan finns gravar med alla gamla namn som verkat i Nävekvarn, Tunaberg och Buskhyttan. Kan här nämnas att kyrkvärden Torsten Gezelius utövade detta värv med glans under 25 år. Efter avslutad högmässa på söndagar vandrade Torsten de åtta kilometerna till Nävekvarn i raskt tempo.

Namnet Nävekvarn kommer från Nävån kring vilken samhället formar sig. Vid sista vattenfallet ner mot Bråviken fanns en stor kvarn där man nyttjade vattenfallet som kraftkälla. Mjölhnare från 1900-talet var Lagerlund, vars efterträdare blev Erik Andersson. Till denna kvarn kom lantbrukare och arrendatorer från Tunaberg och Tuna. All säd kördes med hästar och ibland oxar. I väntan på att

mjölhnaren tog sig an spannmålen för malning, fick hästarna några timmars vila i intilliggande stall. I väntan tog också bönderna en paus. I bästa fall kom ölutköraren från Nyköpings bryggeri, och då blev det något av en fest i kvarnkammaren, som var ett litet kök. Kanske kortleken kom fram, så de fick dra en spader. Det blev ofta sena kvällar. Det sades att hästarna hittade hem själva till respektive gård i socknarna, när körkarlen var trött och ville sova under hemfärden.

Kvarnstenarna var stora, runda stenar, försedda med mejslade utskärningar. Dessa ytor tvingades man hugga upp med jämna mellanrum, vilket var ett svårt arbete.

Vid Bråvikens mynning finns otaliga öar och skär. På större öar bodde fiskare tillika jordbrukare med några kor, höns, grisar och får. I vattnen fanns rikligt med fisk som gädda, abborre,

flundra, ål och strömming. Kvalitén på fisken var prima. En del av fångsten såldes till hushåll i Näveksvarn, andra delar skickades till fiskeriföreningen i Nyköping. I denna sammanslutning hade fiskarena egna andelar. Det blev ibland stora leveranser av strömming. Särskilt vintertid när istäcket var bärkraftigt drogs not under isen. Fångsten kunde ibland bli 1-2 ton. S.k. notvarp fanns runtom, t.ex. vid Notholmen, Lövsjär, Törnsholmarna, Skärhällarna och Brännö Klubb. På Krokholmen bodde familjen Karl Öhman. Denna man var fiskare året runt, båtbyggare, slätterbonde och motorkunnig. På Mögö fanns familjen Andersson och på Isö fam. Palmgren. Längre in i Bråviken, vid Kungshäll, fam. Linderholm. Dessa vandrade till Näveksvarn (ca 6 km) med korgar fulla av fisk och gick sen runt i hushållen för att sälja fångsten. Efter avslutad försäljning blev det vandring tillbaka hem. Samtidigt behövde barnen tillsyn och de kunde vara 10 st. Här kan nämnas att ett av barnbarnen heter Börje Ahlstedt, en av landets främsta skådespelare som nu bor i Stockholm.

En annan viktig näring var jakt på sjöfågel. Många arrenderade en holme eller ett skär, och sköt knipa, skrak, ejder och sothöna. Jaktbytet var ett tillskott till självhushållet. Några namn som bedrev jakt var Erik Engström, Lundgren, Malmgren, mjölnare An-

dersson, E. Westerholm, Söder samt alla yrkesfiskare.

Båt var vanligt i samhället. Sommartid åkte många ut på sjön till de fina öarna med salta bad. Mycket blommor och bär fanns att tillgå. Detta var reaktion till de många tunga och sotiga arbetstimmarna på bruket. Några yngre köpte segelbåtar och blev duktiga i kappsegling. Båtar som M:22, A-22, Gaffelriggar var populära. Manfred Lindberg, Harry Lundkvist, Brynolf Fogelström, Biger Blixt erövrade många förstapriser i respektive klass. Även kanotpaddlare blev duktiga. Några startade i SM, tävlande för Nyköpings KK. De deltog även i nationella tävlingar. Långfärder på vattnet förekom till bl.a. Barösund, som ligger i Gryts skärgård. Undt. deltog i många kanot-lopp bl.a. SM och VM-uttågning. Ulf Myrman kom ganska långt inom kanotsport, även hans barn, varav sonen har vunnit SM medalj. Långpaddling i tvåmans kajak utövades av Einar och Brita Bergman, Ivar Gezelius, Torsten Gezelius, m.fl. Ja, Bråviken inbjöd på härliga utfärder, men även farliga lekar. En vinterdag på tidigt 40-tal var låg istäcket ut till Oxelösund. Två män gav sig iväg med sparkstötning på isen. Väl komna utanför Hargö blev isen bara en cm tjock. Bägge fösvann i djupet och återfanns aldrig. Ca 50 meters djup är uppmätt därstädes. I namn var ”Prylo”

Axelsson, även duktig högerytter i Nävekvarns fotbollslag.

Nöjesliv

Musiklivet i samhället var livligt. Där fanns Dragspelarna Br. Larsson Martin, Ivan, Leonard och Karl. En orkester hette Lindens. Dessa spelade dansmusik och under-hållning. Olle Linden och Göran Hallqvist var duktiga musikanter med egna orkestrar.

I gamla tider fanns en festplats med dansbana och diverse försäljningsbodas. Under somrarna kom lustbåtar från Norrköping med orkestrar och dansare. Namn på båtar var Maria, Östern, Bråviken, Barbro. De var av typen skärgårdsbåtar som med lövade master angjorde dessa hamnbryggor. En kapten bar namnet Malm. Hans hustru drev mathållning med cafe ombord. Under 1940-talet bildades en folketshusförening med ordförande Ragnar Larsson. De arbetade fram förslag och ritningar på ny dansbana, serveringsbyggnad och teaterbyggnad. Dessa byggnationer utfördes delvis på fritid av arbetare från bruket. Det var stor åtgång på sågat virke. Brukets ledning ordnade dessa leveranser från den egna sågen. På så sätt skapades trivsel för alla anställda. Detta storslagna arbete blev utnämnt som en av de vackrast belägna parker i Sverige och hit kom alla stora revyer såsom Klange-revyn, Sigge Furst, Hasse

Kaahn, Engströms teater, Malmstensgruppen och ”Snoddas” (som drog publik nära 2000 pers.). Det var högtidsstunder i brukssamhället.

Naturen

Runt Nävekvarn finns många fina naturområden. Öster om samhället ligger den s.k. Sjöskogen med Sjöskogsberget. Uppe på krönet är det en mycket fin utsikt över inloppet till Bråviken med dess många öar och skär, t.ex. Brännö, Hargö, Törns-holmarna. Längre österut ligger Gullängsberget. På toppen ser man många fornlämningar i form av stenblock. Vid Tunabergs kyrka ligger Kummelberget och Simonsberget som i sin struktur är unika. Norr om samhället finner vi Svanktbergen med stora skogar upp mot Lundaskog-Jönåker. Några sjöar och myrar är insprängda i området, t ex Stora Bötet - en myr som mynnar i Gälkhyttedammen. Det är en sevärd natur och vandringsled finns från Abborrtorp över myren. Nävsjön finns uppe i nordväst - en vacker sjö som omges av fina bär och svampmarker. Söder om sjön är det storskog med höga berg som sträcker sig ned till Bråviken. Här ligger ”Klinten” som slutar rakt i vattnet med branta bergsidor. Röklint är det högsta berget, 87m över havet.

Nävekvärns festplats idag.

Idrott

År 1926 bildades Nävekvärns Gymnastik och Idrottsförening. Ordförande blev folkskollärare Paul Monier. Det var gymnastik på herr- och damsidan som dominerade men även fotboll och allmän idrott stod på programmet. Vintertid var skidåkning och bandy dominerande.

Damgymnastiken har genom alla år bedrivits på ett bra sätt. De första åren var Karin Eden ledarinna och som lärarinna i folkskolan var hon en sträng sådan. Längsta lederskapet för damerna hade Astrid Jonsson, som var ledare i ca 30 år. Damgymnastiken bedrivs på hög nivå ännu 1998 - detta är fantastiskt.

Herrgymnastik pågick in på 1940-talet, då brottning tog över. Ledare för denna gren var Sixten Kjellberg. Brottningen rönkte många framgångar i klubben. Man deltog bl.a. i Fyrstadsbrottningen. Goda brottare var Einar Westerholm, Lennart Larsson, Olof Johansson, Caismer Blomgren, Volge Lindgren. Brottningen pågick 10-15 år, varefter lokalfrågan inte gick att lösa och sektionen upplöstes.

Fotboll

Som i alla föreningar bildades även i Nävekvärn ett fotbollslag. I början var det inte så lätt, men efterhand blev det stadga i laget med bl.a. Einar Bergman, Alf Thunblad, Tage Lundqvist,

Skidsamling från forna dagar hemma hos Ingvar.

Ivar Gezelius, Torsten Gezelius och Uno Ågren. Matcherna spelades i Södermanland och Östergötland, någon gång även i Stockholm. Från 1940 och framåt var det seriespel i div. 5 och 6 och några seriesegrar blev det i alla fall. Några bra spelare som kan nämnas var Gösta Berglund, Ture Johansson och Artur Andersson. Denna trio värvades till Södertälje SK. Andra lirare var bröderna Malmqvist. Den första idrottplatsen var Dalängen som

bl.a. försågs med löparbanor, diskusring och längdhoppsgrop. På senare år anlades Hyttvallen som innebar stora förbättringar på alla områden. En stor händelse inom fotbollen var då man på 1950-talet, i seriespel fick möta Nyköpings IFK på Folkkungavallen. Jag tror att vi i bortalaget vann med 2-1. Vår målvakt Lennart "Sonder" Eriksson var strålande bra.

Några av alla medaljer som Ingvar Gezelius körde hem för Nävekvarn.

Friidrott

Klubben bedrev friidrott med årliga KM och några bra löpare kom fram. Gunnar Monier sprang med framgång 100 m och 400 m. På Stockholms Stadion sprang han 400 m på ca 50 sek. På 1500 m fanns några som sprang på bra tider. I SM i terränglöpning, 8000 m, deltog undt. och fick placering nr. 14.

Kulstötare såsom Roland Dalström, hivade kulan uppåt 13m. Harry Lundqvist, Ingvar Eriksson och Kurt Berg var bra i mångkamp- 7 grenar. Där tävlades om Ellen Sederholms vandringspris, en stor silverpokal. Tre in-teckningar krävdes för att få behålla priset, vilket Kurt Berg lyckades med.

Efter denna period har friidrotten gått tillbaka.

Bandy

Under några år på 1940-talet, då vint-rarna var stränga, spelades bandy. Planen var oftast på dåvarande Alstorp-dammen. Det var matcher mot lag från Nyköping och Oxelösund. Några bra spelare i vårt lag var Birger Ahlström, Ingvar Hagman, Torsten Gezelius och Einar Bergman. Efterhand avtog dock intresset.

Skidor

På 1930-talet började Nävekvarns ungdommar tävla i längdskidåkning. Som regel tävlades det på en mil med

*Ingvar Gezelius vid målet i Mora. "I fädrens spår för framtidens segrar".
En utmanande devis för Näveksvarns IK.*

tidtagning. Ledare för sekretariat var bokhållare Rabenius, en duktig ledare och tidtagare. Start och mål var förlagda vid Brukslokalen. Det blev genast stor uppslutning till tävlingarna med 30-40 starter för seniorer, juniorer, -herrar såväl som damer. Banan gick över Rävgruppen-Vibergholmen-Damkärr-Häradstorp-Åtorp-Brukslokalen. Skidorna var breda och sju fot långa. Bindningar var enkla läderremmar. Stavarna var kraftiga bamburör. Bästa tid på nämnda slinga innehades av Ivar Gezelius (en dåtida vallningsexpert) och tiden var 48.25min. I

dam-klassen körde Karin Eden, Karin Blixt, Karin Gezelius och Brita Ekholm. Bland juniorerna kan nämnas Volge Lindgren, Einar Bergman, Olle Larsson, m.fl. De var alla mycket duktiga. Seniorer (över 20 år) var Ivar Gezelius, Torsten Gezelius, Yngve Lindberg, Johan Andersson i mejeriet och Ekstrand i affären. Efter avslutad tävling var det sedvanlig prisutdelning. Alla som kom i mål erhöll ett minnespris.

På 1940-talet infann sig stränga vinturar med mycket snö och kyla, vilket betydde full tävlings-verksamhet från

1:a januari till 30:e mars. Skidåkare från Lundaskog kom till klubben. Dessa var Sigvard, Tore Nyström, Bertil Johansson. Det tävlades mot Buskhyttan och Ålberga. I Buskhyttan återfanns bl.a. Bertil Andersson, Tore Andersson, Bengt Eriksson och Erik Eriksson. Det var många dueller mellan deltagarna. 1942 fick undt. deltaga på DM 15 km i Södertälje och klubbens första DM-guld var ett faktum. Klubben fostrade ett flertal bra åkare. På damsidan deltog Astrid Jonsson, Mary Gezelius, Maj-Britt Lindberg på DM och i nationella tävlingar med fina placeringar. Juniorer deltog flitigt i tävlingar i Ryssbergen, Ålberga, Jönåker, varvid många förstapris i lagtävlingar kunde erövas. Knut H. Fogelström, Ture Johansson var mycket bra. Under 1950-talet var det dags för deltagande i Vasaloppet. Undt. blev i första starten 57:a, sedan 28:a, 14:de två gånger om och som bäst 5:a 1957. Undt. deltog i 20 Vasalopp och några SM. Bästa SM-placeringen var 10:e på 50 km i Hudiksvall 1960. Undt. åkte även långlopp i USA, Kanada, Italien och Österrike.

I klubben framträdde senare namn som Göte Johansson, Kurt Berg, Ulf Myrman och Jansson. Dessa återfanns högt upp i prislistorna på alla tävlingar både inom och utanför distriktet. Nu är det år 1999 och aktiviteterna fortsätter i det lilla brukssamhället med en

härlig klubb-känsla. Hoppas att det fortsätter på den inslagna vägen med idrott och friskvård.

Undertecknad önskar till sist all lycka till.

Norrköping, 20:e december 1998

Ingvar Gezelius